

път слезнах при другаря си. Той ми се съвдеше. Не бивало да декламирам неговите куплени, те щях да ми вземат за мангази - шопкова беше скромен. Но, какви бяха колкото много ръкописе на неговите куплени! После му обясних за цената на билетите и понеже бързо му мижаваше сърдната прекарахме много време. На следващия ден получихме хонорар за този предлог да се погубим но не обичахме да боза, а по сама бира. Отидохме да я пием в Рору-баглар сегашни Лозенци, шопкава меемо за оидих. Пихме по бира и оидохме на разходка по лозенските багри. Там този ми обрисва възгледите си против войнските, любовта си към единствените и оскърбениите и изобило към пролетарията. Красноречив както беше, думите му се откъсваха от сърдуса и душата му. Говореше сякаш живеше, макар по онова време както малолетен още да не беше ромунист, изразяваше сякаш и нещо ромунист. Докригна както живеше в него. Сего ми е съвсем ясно, защо от Росо смяташе любови и пролетарски въети. Памъка на социалната правда гореше оскърбава в неговите гърди. Той съумя да го разтвоя и в тоите гърди, което в последствие даде голям отразител и в моя живот.

Веднаж го поканих на обед у дома, понаемото беше на майка ми, който искаше да види човека за когото често и говорех и който постъпваше в Военното училище. Майка ми се байкаше с Росо да го нагости, но густата си романич беше отдавна в миналото, та каза на майка ми да се не байка много, че той знае що е бедност и да не се безготви. Нека беше оракул гордо. Показа се, че Ведбар много обичаше такава горда и разговорливия Ведбар сестричката на майка ми, който го обича много. Посидни нощи в Военното училище. Срезуите ни се разрешиха, само при негови глупости но това не прече на приятелството ни.

Случи се така, че баща ми беше вече цяла година

се обичахме до